

Jakoby svět, byl představení,
malý, krátký a ušmudlaný.
shrbený stařík se v koutě krčí,
že jsou sami unavení.

Kolébky jsou z mladých stromů
a když vyrostou tak je setnou dolů.

Jakoby svět, byl veliká loď,
plná lidí, co se strachy třesou,
a když přežijí, tak zapomenou,
na své sliby na kolenou.

Kolébky jsou z mladých stromů
a když vyrostou tak je setnou dolů...
dolů, dolů dolů....

Jakoby svět byl kalvárií,
dlouhou, pustou, nesmyslnou.
Sotva se narodíš neseš svůj kříž,
co tě tíží a tlačí dolů.

Jakoby svět, byl k zavržení
a přitom ještě pořád o sebe stál.
Jakoby znal své uzdravení
a přitom svoji spásu znovu ukřižoval.

Kolébky jsou z mladých stromů
a když vyrostou tak je setnou dolů...
A tatínek tvůj z nich postaví dům
a do něj dá stůl.

A taky postýlku ve které tiše spíš,
po ničem netoužíš, smrti se nebojíš.
A dál...a dál...a dál....